

**НАСТРАДИН ХОДЖА НА ОНЯ
СВЯТ
БЪЛГАРСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Един ден Настрадаин ходжа отишъл в гората за дърва. Покачил се на едно дърво, стъпил на средата на най-дебелия клон и заудрял с брадвата в дъното му.

Случило се, че минал оттам един човек. Като видял как ходжата сече клона, рекъл му:

— Побратиме, защо сечеш клона, на който стоиш? Не смисляш ли, че като го пресечеш донякъде, ще му натежиш и той ще се счупи, та ще паднеш с него заедно на земята?

Настрадаин ходжа се направил на глух, не му отвърнал и си продължил работата. А човекът, като видял, че ходжата не разбира от дума, поклатил глава и го оставил да прави каквото си ще. Отминал си по пътя.

Сякъл, сякъл Настрадаин ходжа, отсякъл клона до половината. Клонът се счупил и паднал заедно с него на земята. Натъртил се ходжата яката и си рекъл на ума: „Виж го ти дяволът му с дявол! Как позна, че ще падна? Той сигурно ще ми познае и кога ще умра. Я чакай да го стигна и да го попитам!“.

Спуснал се и го настигнал.

— Побратиме — дума му, — ти както позна преди малко, че ще падна, сигурно ще знаеш да ми кажеш и кога ще умра, а?

Човекът се видял в чудо; помислил го за побъркан. А с луд излиза ли се на глава? Па му рекъл:

— Иди си дома, натовари магаретата с по сто оки пясък и брой — колкото пъти пръцнат, толкова дни ще живееш.

Поблагодарил му Настрадаин ходжа и още същата вечер, щом се върнал дома, натоварил магаретата с по сто оки пясък. Взел сетне един рабош да бележи каквото трябва. Чакал, чакал, добре, ама само едно магаре пръцнало четири пъти.

— Брей! — разтревожил се ходжата. — Само четири дни ми остават да живея на тоя свят. Трябва да се готвя за далечния път.

Застягал се: где от когото имал да взима — взел, где на когото имал да дава — дал. За три дни подредил всички. Сетне заклал едничката си овца, изпекъл я и повикал съседите си:

— Елате, приятели, да се простим, че скоро ще се изправа пред аллаха.

На другия ден наредил на ханъмата:

— Опечи една пещ хляб, налей един мех с вода, пригответи ми новите дрехи. Натовари всичко това на едно магаре и го отведи на кръстопътя. Там под крушката съм си избрал едно хубаво място, където искам да бъде вечното ми жилище. Хайде, не се май, пък аз ще изтичам напред да си изкопая гроба.

Отишъл той да си копае гроба. А ханъматата, макар и да не разбираше какво е намислил ходжата, натъкмила всичко каквото той й заръчал и го отнесла на кръстопътя. Струпала нещата край изровената дупка и отишла да си гледа къщната работа, че била свикнала с чудатостите на мъжа си.

Настрадаин ходжа се облякъл в новите дрехи, наредил хляба и водата в гроба, така че да му са под ръка. Легнал и зачакал да му дойде умирачката.

По едно време се задал керван камили, натоварени с гърнета. Като дошли до крушката, ходжата се понадигнал да разбере кой иде. Не щеш ли, камилите, като видели, че из земята ненадейно се подаде глава, подплашили се и хукнали една насам, друга натам — изпотрошили всичките гърнета. Камиларят измъкнал за врата като въшливо коте Настрадаин ходжа. Че като го зачесал: пата-кюта, кюта-пата — на пестил го направил.

Закретал ходжата към дома бит-пребит, едва пристъпва. Видели го съседите, наизскачали из дворовете, начоголили го:

— Добре дошъл, ходжа ефенди! Добре дошъл!

— Добре намерили, драги приятели! — отговарял ходжата.

— Е, какво има, какво няма, ходжа ефенди? Нали ходи на оня свят, кажи как е там?

— Ох, любезни ми приятели, недейте пита! Дотам чак не можах да отида. Че оня душевадец, архангелът, така ме бяхти, бяхти, за да ми извади душата, пък не успя. Дано имате късмет да не му паднете никога в ръцете, че аз едвам се довлякох дотука. Пак добре, че кожата на овцата, що снощи заедно изядохме, е още прясна, та да накарам ханъматата да ме наложи с нея — отвърнал ходжата и си влязъл дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.